

OPONENTSKÝ POSUDEK

Štěpán Hulík: *Nástup normalizace ve Filmovém studiu Barrandov (1968 – 1973)*
Diplomová práce, Katedra filmových studií FF UK, Praha 2009, 149 s.

Nepřehlédnutelná diplomová práce Štěpána Hulíka vázaná stylově v komunisticky rudé kožence je zacílena na velmi závažné téma faktického mocenského převratu uvnitř jednoho filmového studia. Podobné převraty se děly v témž čase plošně snad ve všech československých podnicích lhostejno jakého druhu, ale Barrandov byl vždycky více na očích, a tak si můžeme onu strategii podobných vnitropodnikových převratů na tomto atraktivním příkladu náležitě užít. Ze Štěpána Hulíka se vyklubal autor, který je takto silného tématu hoden. První, co čtenáře udeří do očí, je, že autora to téma prostě po celou dobu výzkumu i psaní bavilo, jeho zájem o toto téma je z textu evidentní. Další chvályhodný úkaz spočívá v ovládnutí a seriózním užití historikova řemesla. V heuristickém základu práce typově nechybí nic; konkrétně by se asi na něco přijít dalo, ale četba tohoto textu čtenáře k takové aktivitě neanimuje. Autor prostudoval reprezentativní relevantní literaturu k tématu i dobový tisk, pracoval s archivními prameny, přičemž objektivně využil zejména podnikového archivu FSB a fondu OV KSČ Praha 5, mluvil s řadou pamětníků a celou sumu takto nabytých informací dokázal utřídit a přehledně prezentovat. Byl zjevně fascinován příběhem a ambici tento příběh rekonstruovat lze chápat jako jakýsi metodologický rámeček, který má samozřejmě i své limity. V akademické rovině si lze představit snahu dohlédnout dál, třeba k modelovým aspektům tohoto převratu s možností nějakých srovnávacích případových studií, které by umožnily dobrat se závažnějšího zobecnění. Také by bylo relevantní srovnat situaci ve FSB se situací v ostatních podnicích Československého filmu, protože ona čistka byla plošná a obsazení významných funkcí se měnilo ve všech podnicích ČSF, ale samozřejmě si uvědomuji, že tady narážím na strop současného stavu bádání a koneckonců – jsme na půdě diplomové práce, nikoliv práce disertační.

Štěpán Hulík je vypravěč, někdy až moc. Jako autor podléhá puzení zdramatizovaného podání zkoumaného příběhu, což není úplně adekvátní danému žánru, ale na druhou stranu mě to u paralelního studenta scenáristiky a dramaturgie vlastně nepřekvapuje. Jediné, co mě opravdu nepotěšilo, je závěrečný soupis literatury, který postrádá klíč ve smyslu řazení, a nerozlišuje mezi archivními prameny a literaturou, což je to nejbanálnější členění, jaké si lze představit.

Diplomovou práci Štěpána Hulíka považuji ze velmi zdatný výkon, vnímám ji jako badatelsky přínosnou, bezezbytku vyhovující požadavkům kladeným na diplomovou práci a umím si ji představit i jako podklad pro knižní vydání. Navrhuji ocenit tuto práci známkou **výborně**.

doc. PhDr. Ivan Klimeš